

‘Het is een soort pakjesavond wanneer ik tien rolletjes laat ontwikkelen’

Nikki Nordmann (1982) zoekt in zijn straatfoto's een bepaalde tijdloosheid. Daarnaast maakt hij ook collages, hiphopbeats en documentaires. Binnen zijn fotografie werkt hij met fotorolletjes die hij laat ontwikkelen, hij werkt ook niet met digitale camera's. "Je kunt aan mijn foto's zien dat ik een hiphopziel heb, zonder dat mijn foto's iets met hiphop te maken hebben."

Tekst: Birgit Barten

Bij binnenkomst is Nikki bezig met koffie zetten, terwijl de koffie pruttelt laat hij horen waar hij zich de laatste tijd mee bezig heeft gehouden. Van achter zijn bureau laat hij hiphopbeats horen die hij zelf heeft gemaakt. In muziek uit de jaren vijftig en zestig gaat hij op zoek naar stukjes om te samplen, daar maakt hij beats van. "Ik kan me er soms wel in verliezen", geeft de Bosschenaar toe. Alles wat Nikki doet, krijgt de volle aandacht en soms is het dan lastig loslaten, vertelt hij.

Hiphop en de jaren negentig zijn een rode draad in zijn leven. "In de jaren negentig was ik een puber en daar heb ik een intens gevoel over, dat is niet gek want ik was in de puberteit." Voor mijn gevoel was de sfeer altijd heel vrolijk, tuurlijk waren er ook genoeg vechtpartijtjes, maar dat was toch anders dan nu. Jongeren stonden destijds meer met hun hoofd omhoog, nu leven de jongeren meer met hun hoofd omlaag. Dat komt ook doordat er veel in de wereld gebeurt waar iedereen zich meteen bewust van is. Dat komt door internet en telefoons." Zelf is Nikki op zijn telefoon alleen te bereiken via sms en door hem te bellen. Thuis heeft hij wel een laptop waarop hij zijn Instagram met zijn werk bijhoudt.

Nikki kan je onder meer kennen van een solo-expositie in het Noordbrabants Museum, ART Rotterdam en ook het Van Gogh Museum. AKV Sint Joost bleek niets voor hem te zijn, hij kwam erachter dat straatfotografie zijn ding was en ging naar de kunstacademie om de allerbeste te worden. Die opleiding bleek niets te zijn voor hem, zo kwam hij weer in Den Bosch en daar stortte hij zich op zijn passie voor straatfotografie, maar ook het maken van documentaires, collages en hiphopbeats zijn dingen die hij graag creëert.

Subculturen

In de jaren negentig zag je veel verschillende subculturen, vertelt Nikki. "Nu zie je dat minder. Wanneer je op stap gaat, luistert iedereen naar dezelfde muziek. Ik vind juist die subculturen heel interessant. Wanneer ik fotografeer ga ik met een rolkarretje de straat op, daar zitten kledingstukken in die ik in de kringloop heb gevonden. Op straat kom ik bijvoorbeeld een heel mooie Afrikaanse man tegen en dan denk ik 'wow, wat een goeie kop'. Dan trek ik hem een jas aan uit mijn karretje en vaak sta ik al bij een achtergrond die tijdloos is. Geef een man een mooie jas en zo'n foto lijkt ineens uit de jaren zeventig."

In de verkeerde tijd geboren

"Ik ben gewoon in de verkeerde tijd geboren. Al praat ik vol lof over de jaren negentig, ik was het liefst in de jaren zestig, zeventig straatfotograaf geweest. Omdat niemand een idee had

wat je deed. De straat was echt letterlijk een speeltuin. Niemand dacht 'wat doe je hier met die camera'. Waar kinderen nu wegrennen, renden ze toen naar je toe. Kinderen speelden overal op, elk gebouw was een speelrek. Dat is altijd mijn grote frustratie, ik ben er echt verdrietig over. Soms loop ik over straat en denk ik 'de glorie is er niet meer', iedereen is zo bewust van mijn aanwezigheid. Wanneer ik op een plein fotografeer, kijken heel veel mensen me al bijna weg. Het is geen sentiment, het is een waarheid. Als ik in die tijd had geleefd, had ik het niet beseft. Dat maakt ook niet uit, want dan was ik vrij geweest om te fotograferen zonder dat mensen wegkeken. Natuurlijk zie ik nu het verschil, want we leven nu in 2023, waar ik over praat is vijftig jaar geleden."

"Soms maak ik een foto van een mooie foto wat best een klassieker had kunnen zijn, maar dan staat er op de achtergrond een foeilelijke auto. Dat kan ik niet hebben. Auto's in de jaren zeventig hadden allemaal een kleur en een mooie vorm, daar ben ik gek op. Nu zijn alle auto's zwart, wit of grijs. Een ander voorbeeld: iemand staat op de achtergrond met zijn mobiele telefoon, dat is ook zoiets wat ik niet in mijn foto's wil zien. Voor mij straalt dat geen levenslust uit. Daarom kies ik tijdens het fotograferen heel bewust mijn achtergrond. Daarnaast schiet ik op rolletjes, zo kom ik toch heel erg in de buurt van die tijd. Het is eigenlijk een oplossing om het toch nog enigszins naar mijn zin te hebben en mijn straatfotografie een plek te geven."

Tijdens zijn residentie in café de Rooie Haen had Nikki ook verschillende kledingstukken uit de jaren negentig bij zich. Om zoveel mogelijk een jaren negentig setting te creëren, had hij ook dekbedovertrekken uit de jaren negentig in de kringloop gevonden en aan de muur vastgespijkerd. Vaak bleven deze niet helemaal recht hangen en dat zorgde voor plooien, vertelt de kunstenaar.

'Grappig hoe het werkt'

"Er zaten heel mooie beelden bij, maar van die plooien baalde ik achteraf. Een idee is in de uitvoering zelden zo goed als dat je dacht dat het ging zijn. Het beeld snijdt niet aan de originaliteit van het idee." Nikki fotografeert analoog en moet het doen met de opnames die hij heeft. Dat leidt er ook toe dat hij meer zijn best doet. "Digitaal fotograferen is makkelijker." Je kijkt in de trein naar de resultaten en eenmaal thuis heb je niets meer waar je hart nog van kan kloppen. Ik laat tien rolletjes ontwikkelen en dat is voor mij een soort pakjesavond. Ik heb altijd een paar foto's van die rolletjes in gedachten waarvan ik verwacht dat ze mooi zullen zijn. Maar je vergeet alles wat je daaromheen hebt gedaan. De foto's die je vergeten was, blijken veel vetter te zijn. Grappig hoe dat werkt"

"Zodra ik de foto's inscan, voel ik me weer een schilder." Vaak maken mensen een opmerking over de kleuren in de foto's van Nikki. "Ik ben vaak heel lang bezig met mijn foto's in photoshop, zonder dat je dat ziet." Van de realiteit afwijken doet Nikki niet met het bewerkingsprogramma. "Maar wat op een fotorolletje staat is ook niet de realiteit, het is een kleurenverschijning van hoe dat fotorolletje is ingesteld."

Sterk in je schoenen staan

Je moet heel veel doorzettingsvermogen hebben om alle nee's voor lief te nemen, vertelt Nikki. "Je moet best sterk in je schoenen staan. Het valt tegen hoeveel mensen op de foto willen. Misschien ben ik er een beetje zwaar over en moet ik juist weer eens op pad gaan. Mijn wantrouwen heeft een reden; ik heb een paar dingen meegemaakt waardoor ik een

betere 'alarmklok' heb gecreëerd. Ik ben een keer in Brussel overvallen door tien jongeren. Ik heb wel meer dingen meegemaakt die ervoor zorgen dat ik minder onbevangen ben. Wanneer je vier dagen negen uur fotografeert, is de kans best groot dat er een keer iets gebeurt. Ik beseft dat ik óf risico's moet nemen óf alleen nog maar van bijvoorbeeld tien uur 's ochtends tot vijf uur 's middags moet fotograferen."

Om diezelfde reden zou hij graag samen met iemand willen fotograferen. "Ik zou graag iemand ontmoeten die hetzelfde wil als ik. Het is altijd alleen, dat is zo fragiel. Met de camera ben je een ander mens dan wanneer je zonder camera over straat loopt. Mensen benaderen je anders. Ik zou samen met een andere fotograaf op reis kunnen gaan, met z'n tweeën kun je je ongemak beter een plek geven."

Hoe zie je jouw werk?

Ik denk dat ik een bepaalde esthetica in mijn werk heb, wat ervoor zorgt dat ook mensen die niet met kunst bezig zijn, het heel vet kunnen vinden. Het zijn ook de mensen die ik kies, daar heb ik een goed gevoel voor. Mijn fotografie is best wel oprecht. Ik weet het allemaal niet zeker, he. Op mijn foto's staan mooie mensen, ze zijn niet mooi omdat ze voldoen aan de schoonheidsidealen, maar om hun kwetsbaarheid, hun trots, maar het kan eigenlijk van alles zijn."